

Προαναφέραμε ότι οι καταλήξεις των ρημάτων είναι συνδεδεμένες αντωνυμίες στην ονομαστική οι οποίες υποκαθιστούν το υποκείμενο, αυτό σημαίνει ότι **δεν μπορούν να συναντηθούν δυο υποκείμενα στην ίδια πρόταση**, δηλαδή όταν υπάρχει υποκείμενο δεν πρέπει να υπάρξει αντωνυμία/κατάληξη για το ρήμα και αντίστροφα. Συνεπώς, όταν ξεκινάει η πρόταση με το ρήμα πρέπει αυτό να είναι στον ενικό αριθμό και να κρατάει μόνο το γένος του υποκειμένου, για παράδειγμα: **لَعِبَ الْأَوْلَادُ فِي الْحَدِيقَةِ** Το ρήμα **لَعِبَ** είναι στο τρίτο πρόσωπο ενικού του αρσενικού διότι υπάρχει το υποκείμενο. Αν όμως ξεκινήσουμε με το ουσιαστικό, το ρήμα οπωσδήποτε θα έχει την κατάληξη/ συνδεδεμένη αντωνυμία.

لَعِبُوا فِي الْحَدِيقَةِ. Εδώ καταλήγουμε σε ένα άλλο πολύ σημαντικό συμπέρασμα ότι στα αραβικά **αυστηρά δεν προηγείται το υποκείμενο του ρήματος**. Αυτό σημαίνει ότι όταν ξεκινά η πρόταση με το ουσιαστικό αυτό δεν είναι υποκείμενο αλλά ένας άλλος γραμματικός όρος που θα διδάχτεί στα επόμενα μαθήματα. Συνεπώς, λέμε:

التَّلَامِيذُ كَتَبُوا «έγραψε» οι μαθητές το μάθημα.

التَّلَامِيذُ كَتَبُوا οι μαθητές έγραψαν το μάθημα.

«έγραψε» οι μαθήτριες το μάθημα.

التَّلَامِيذَاتُ كَتَبْنَ الدَّرْسَ οι μαθήτριες έγραψαν το μάθημα.

إسناد الفعل الماضي إلى الضمائر

أنا	ذَهَبْتُ	πήγα	أَخَذْتُ	πήρα	خَرَجْتُ	βγήκα	كُنْتُ	ήμουν
أَنْتَ	ذَهَبْتَ	πήγες(α)	أَخَذْتَ		خَرَجْتَ		كُنْتَ	
أَنْتِ	ذَهَبْتِ	πήγες(θ)	أَخَذْتِ		خَرَجْتِ		كُنْتِ	
هُوَ	ذَهَبَ	πήγε (α)	أَخَذَ		خَرَجَ		كَانَ	
هِيَ	ذَهَبَتْ	πήγε (θ)	أَخَذَتْ		خَرَجَتْ		كَانَتْ	
نَحْنُ	ذَهَبْنَا	πήγαμε	أَخَذْنَا		خَرَجْنَا		كُنَّا	
أَنْتُمَا	ذَهَبْتُمَا	πήγατε (2α,θ)	أَخَذْتُمَا		خَرَجْتُمَا		كُنْتُمَا	
هُمَا	ذَهَبَا	πήγαν (2 α)	أَخَذَا		خَرَجَا		كَانَا	
هُمَا	ذَهَبْتَا	πήγαν (2 θ)	أَخَذْتَا		خَرَجْتَا		كَانْتَا	
أَنْتُمْ	ذَهَبْتُمْ	πήγατε (α)	أَخَذْتُمْ		خَرَجْتُمْ		كُنْتُمْ	
أَنْتُنَّ	ذَهَبْتُنَّ	πήγατε (θ)	أَخَذْتُنَّ		خَرَجْتُنَّ		كُنْتُنَّ	
هُمْ	ذَهَبُوا	πήγανε	أَخَذُوا		خَرَجُوا		كَانُوا	
هُنَّ	ذَهَبْنَ	πήγανε (θ)	أَخَذْنَ		خَرَجْنَ		كُنَّ	

الفِعْلُ الْمُضَارِع

Ο Ενεστώτας

Ο Ενεστώτας στα αραβικά σχηματίζεται με βάση τον Αόριστο στο τρίτο πρόσωπο του ενικού του αρσενικού ως ρίζα όπως προαναφέρθηκε στον Αόριστο.

Σε αυτή τη ρίζα, προσθέτουμε ένα πρόθεμα ανάλογα με το πρόσωπο του ρήματος και μία κατάληξη που είναι «συνδεδεμένη αντωνυμία στην ονομαστική πτώση», και ως εκ τούτου αντικαθιστά το υποκείμενο, και μπαίνει αποκλειστικά στο ρήμα στον Ενεστώτα και στον Μέλλοντα.

Ο επόμενος πίνακας εξηγεί αναλυτικά τα προαναφερόμενα:

إِسْنَادُ الْفِعْلِ الْمُضَارِعِ إِلَى الضَّمَائِرِ

أَنَا	أ.....	أَضْحَكُ	أَمْشِي	أَأْخُذُ	أَلْعَبُ
أَنْتَ	ت.....	تَضْحَكُ	تَمْشِي	تَأْخُذُ	تَلْعَبُ
أَنْتِ	ت.....	تَضْحَكِينَ	تَمْشِينَ	تَأْخُذِينَ	تَلْعَبِينَ
هُوَ	ي.....	يَضْحَكُ	يَمْشِي	يَأْخُذُ	يَلْعَبُ
هِيَ	ت.....	تَضْحَكُ	تَمْشِي	تَأْخُذُ	تَلْعَبُ
نَحْنُ	ن.....	نَضْحَكُ	نَمْشِي	نَأْخُذُ	نَلْعَبُ
أَنْتُمَا	ت.....	تَضْحَكَانِ	تَمْشِيَانِ	تَأْخُذَانِ	تَلْعَبَانِ
هُمَا	ي.....	يَضْحَكَانِ	يَمْشِيَانِ	يَأْخُذَانِ	يَلْعَبَانِ
هُمَا	ت.....	تَضْحَكَانِ	تَمْشِيَانِ	تَأْخُذَانِ	تَلْعَبَانِ
أَنْتُمْ	ت.....	تَضْحَكُونَ	تَمْشُونَ	تَأْخُذُونَ	تَلْعَبُونَ
أَنْتُنَّ	ت.....	تَضْحَكْنَ	تَمْشِينَ	تَأْخُذْنَ	تَلْعَبْنَ
هُمْ	ي.....	يَضْحَكُونَ	يَمْشُونَ	يَأْخُذُونَ	يَلْعَبُونَ
هُنَّ	ي.....	يَضْحَكْنَ	يَمْشِينَ	يَأْخُذْنَ	يَلْعَبْنَ

فعل الأمر Η Προστακτική

Η Προστακτική του ρήματος που αποτελείται από τρία σύμφωνα σχηματίζεται από τον Ενεστώτα αφαιρώντας το πρόθεμα του ρήματος και βάζοντας στη θέση του ένα «χαμζα» Της σύνδεσης (1) που τονίζεται με:

1. «νταμμα —»^١, αν το προτελευταίο γράμμα τονίζεται με «νταμμα —»^١ όπως: يَذْرُسُ
θα γίνει اَذْرُسْ.

2. «κάσρα —»^٢, αν το προτελευταίο γράμμα τονίζεται με «κάσρα —»^٢ ή φατχα —»^٣ όπως:
اَقْرَأْ θα γίνει اِقْرَأْ και اَجْلِسْ θα γίνει اَجْلِسْ

Εξαιρούνται κάποια λίγα ρήματα όπως: اَلَيْسَ لَا هَا هُنَا اَلَيْسَ لَا هَا هُنَا
أَخَذَ: خُذْ، أَكَلَ: كُلْ...

Η προστακτική στα αραβικά απευθύνεται μόνο στο δεύτερο πρόσωπο/ συνομιλητή.

*Οι άλλες κατηγορίες των ρημάτων ακολουθούν σε επόμενα μαθήματα.

أَمْرٌ	مُضَارِعٌ	
أَنْتَ	تَشْعُرُ	أَشْعُرُ
أَنْتِ	تَشْعُرِينَ	أَشْعُرِي
أَنْتُمَا	تَشْعُرَانِ	أَشْعُرَا
أَنْتُمْ	تَشْعُرُونَ	أَشْعُرُوا
أَنْتُنَّ	تَشْعُرْنَ	أَشْعُرْنَ
أَنْتِ	تَشْعُرِينَ	أَشْعُرِي
أَنْتُمْ	تَشْعُرُونَ	أَشْعُرُوا
أَنْتُنَّ	تَشْعُرْنَ	أَشْعُرْنَ
أَنْتِ	تَشْعُرِينَ	أَشْعُرِي
أَنْتُمْ	تَشْعُرُونَ	أَشْعُرُوا
أَنْتُنَّ	تَشْعُرْنَ	أَشْعُرْنَ

(١٤) أَمْلَأُ الْفَرَاغَ بِالْفِعْلِ (فَتَح) فِي صِيغَةِ الْأَمْرِ وَأُغَيِّرُ مَا يَلْزَمُ:

١. يَا عِصَامُ... أَفْتَحُ... الْبَابَ وَالشُّبَّاكَ مِنْ فَضْلِكَ.

٢. يَا لَيْلَى... أَفْتَحُ... الْبَابَ وَالشُّبَّاكَ مِنْ فَضْلِكَ.

٣. يَا لَيْلَى وَعِصَامُ... أَفْتَحُ... الْبَابَ وَالشُّبَّاكَ مِنْ فَضْلِكُمَا.

٤. يَا أَوْلَادُ... أَفْتَحُ... الْبَابَ وَالشُّبَّاكَ مِنْ فَضْلِكُمْ.

٥. يَا بَنَاتُ... أَفْتَحُ... الْبَابَ وَالشُّبَّاكَ مِنْ فَضْلِكُنَّ.